

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 163 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 18 d'agost de 1934

Número solt: 15 Cts.

Cal exterminar el lerrouxisme lladre i traïdor

La tercera dictadura

Les circumstàncies històriques ens han col·locat a nosaltres, socialistes, en el camí d'haver-nos de servir dels elements de la democràcia per tal de travessar un moment ascensional del proletariat. A aquest moment ascensional s'hi ha oposat un partit que ha sabut atreure tots els elements de reacció i de corrupció de la societat agràrio-capitalista: el lerrouxisme. I a la inversa dels partits obrers que volen ésser més extremistes que nosaltres, i dels mateixos sectors del Socialisme espanyol, nosaltres opinem que fem més bé concentrant l'esforç i la lluita contra el partit més perillós dels que ens fan la guerra, que no pas plantejant el problema en el terreny de l'abstracció revolucionària. La revolució que ara preonitzem és la revolució contra la lerrouxada.

Contra la lerrouxada i contra el Govern del Sr. Samper. I la lluita contra aquest Govern ha de moure's entorn de la pugna que s'ha establert entre Catalunya, representació del règim de democràcia amb contingut socialista, de mètodes evolutius de progrés, i de l'Espanya caciquista i agrària, impermeable a tota noció de Dret i de progrés social.

La lluita contra els enemics de la classe treballadora té lloc sempre servint-se d'instruments d'acció eficaç, de palanques històriques d'ordre material i moral. Si la lluita contra el lerrouxisme no-

més pogués fonamentar-se en la crítica subjectiva, en la mobilització de les consciències individuals, seria difícil que pogués arribar a cap resultat. La història, però, ens ha reservat sempre el que es formessin nuclis de resistència contra els epemics del proletariat. I si l'enemic màxim del proletariat és el Govern lerrouxista, l'instrument de màxima eficàcia, també, contra el Govern lerrouxista, és Catalunya. Catalunya, però, amb la influència del Socialisme, del nostre Socialisme.

El Govern Samper no caurà, malgrat que la rebel·lia de Catalunya li ha donat un cop mortal, per la força d'un moviment d'opinió pacífic. Perquè en aquest cas ja hauria caigut. Totes les dificultats vénen del fet que Catalunya ha plantat cara a la seva política de terror blanc. I per això pot dir-se ben categòricament que el Govern Samper és un Govern mort d'ençà que no va poder fer res contra Catalunya; i de la mateixa manera podem dir que, a partir d'aquest moment, Espanya es troba davant d'una tercera Dictadura, després de la de Primo de Rivera i Berenguer. Una Dictadura contra els dos fronts, democràtic i obrer, com a representatiu d'un mateix principi de llibertat.

A la revolució, doncs, contra el lerrouxisme.

giene, etc. Una mostra pot donar-nos-la la política pressupostària seguida a Espanya —milions per a la Guàrdia Civil i d'Assalt, reintegració i pagament d'alts havens als militars facciosos, escamoteig dels articles 3 i 26 de la Constitució donant SETZE MILIONS I MIG a la clerecia i destinant un milió als obrers parats que, quan hagi passat per l'espessa xarxa de la burocràcia lerrouxista no en quedaran més que unes mils pessetes...

Als països on hi ha dictadura, els militars ja preparen la joventut per portar-la a morir heroïcament, en defensa d'una Pàtria i d'una Civilització que ja no pot mantenir-los. Les altres potències tampoc no es queden endarrera. La cursa dels armaments comença a preocupar les organitzacions obreres. La vanguarda de la futura guerra ja està estructurada: els grups feixistes pagats per la burgesia. Ells encendran el foc, després no faltaran demagogs que excitin els pobles al fratricidi.

PERE ESPANYOL

Estem enormement distanciat dels nacionalistes bascos en multitud de casos. Sobretot del papisme que inspira i informa alguns dels seus homes capdavanters.

Amb tot, seria insensat i immoral no palesar la nostra adhesió, franca i lleial, davant l'atropell de què els fa víctimes el canballisme de Salazar Alonso.

Perquè les persones decentes no poden coincidir amb les bretolades de la colla que des del Poder devasta la República, companys nostres socialistes han estat destituïts i processats de llurs càrrecs en defensa de la llibertat dels Municipis de Bascònia. Igualment hauriem fet nosaltres.

La detenció d'alcaldes i regidors i llur processament, en terres de Bascònia, no és més que la continuació de la trajectòria iniciada amb la destitució dels Ajuntaments socialistes arreu d'Espanya.

Solament a la província de Badajoz la púrria lerrouxista n'ha destituït cent-vint, entre els cent-seixanta-dos que formen aquella província.

I és que aquest Govern té una pressa folia a anul·lar els organismes vius del país, per tal com són ells els que poden oposar-se al banditatge que exerceixen des del Poder els lacals del feixisme mentre li preparen i aplanen el camí de l'assalt definitiu de la República.

L'anarquia organitzada

El Govern contra Bascònia

El sempre autonomista senyor Samper n'ha fet una altra de crespia. Ara se les emprèn amb el País Basc: mobilitza les tropes, omple els carrers de tancs, metralladores i màusers, prepara l'aviació militar, fa treballar sense guardar les festes autoritats judicials i governatives, empresona alcaldes per dotzenes, esqueixa banderes, reparteix garrotades i ocasiona, en resum, gran estropici. D'això en diuen els seus corifeus prestigiar el principi d'autoritat, però en realitat fa riure.

I tot per què? Molt senzill: els bascos tenen, com tothom recorda, un concert econòmic establert amb l'Estat Central. El Concert econòmic vol dir que, pagant una proporció determinada per endavant a compte de tots els ingressos de l'Estat Central a Bascònia, el romanent queda a disposició de les Diputacions basques i l'Estat central no ha d'ocupar-se d'altra cosa que de cobrar la part que li toca, deixant que els bascos s'administrin interiorment com els vingui millor. Aquest règim, que pot tenir avantatges i inconvenients però un cop pactat ha de respectar-se, i que ha donat en mans dels patriotes bascos el millor resultat administratiu, va ésser establert i mantingut sota la monarquia unitària, i fins i tot el va respectar la dictadura militar. Cal tenir en compte que el Concert actual ja va ésser resultat d'una transacció, i no precisament favorable als bascos, quan van ésser liquidats els antics furs. No és lícit ni lògic, doncs, que unilateralment es modifiqui ara cobrant directament l'Estat Central uns impostos nous dintre el País Basc.

I bé: això han fet Samper i els seus ministres, tan optimistes com sempre. Els bascos, és clar, han fet sentir el pes i la raó de llur protesta justíssima. Però com que les Diputacions basques estan en mans de Comissions gestores, naturalment conjuminades per les dretes amb la complicitat dels Emilianos, aquestes Diputacions artificials no han complert el seu deure de sempre: defensar el Concert econòmic i els interessos del país. Per això l'opinió ha

acabat de repudiar-les, per això es va crear la Comissió que representa els Municipis bascos i per això diumenge van fer eleccions els Ajuntaments bascos per a elegir definitivament la Comissió defensora dels seus drets.

Hi ha un doble atac, doncs, per part de l'autonomista Samper i els seus còmplices: per una part, contra el País Basc, usurpant la seva representació a les Comissions gestores i atacant el Concert econòmic. Per altra part, contra l'autonomia municipal que la Constitució estableix, per tal com impedeix als Municipis bascos de nomenar uns representants legítims per a una acció permesa per les lleis.

La cosa pot anar de moltes maneres. No és probable, però, que Samper hi guanyi gran cosa. Fins ara el País Basc es dividia en dos grans sectors d'opinió: nacionalistes i socialistes, els quals constituïen respectivament la majoria i la minoria, i ambdós sectors estaven feia molts anys a matadegolla. Ara estan units contra la lerrouxada i el monarquisme inductor, i encara compten amb el suport decidit dels comunistes, republicans i altres minories reduïdes, però honestes, actives i enèrgiques.

Suposem que el Samper acabarà com amb el plet de Catalunya, o sigui, per dir-ho amb expressió popular gràficament entenedora: embeinant-se-la. Per ara només té al costat els Ajuntaments monàrquics d'Alava, i ja sabem que aquests i els radicals no contrarrestaran tot un poble.

GRANIER-BARRERA

No hi haurà vergonya a la Península si hom no acaba, i de pressa, amb la barbàrie lerrouxista.

Ara bé. Aquesta banda de trinxeraires només pot acabar-la la Revolució triomfant en passar per les armes la lerrouxada, lladre i traïdor, i l'ànima del Gil Robles que els allesta.

La Revolució que escombrà el "panchovillisme" que detenta el Poder per compte dels faritzeus del Vaticà és ja una necessitat històrica que només els gangsters de la reacció gosaran discutir.

...I nosaltres?

A propòsit d'escaure's aquest mes el vintè aniversari de la Gran Guerra, han aparegut a la premsa diària d'arreu articles parlant-ne extensament. Hom ha pintat al roig viu les tragèdies de la guerra. Hom ha recordat el fútil començament de les grans epopeies, que tants estralls causen als pobles i tantes víctimes porten a les tombes. Articulistes meritíssims, de tots els camps polítics, han glossat amb més habilitat i astúcia que no pas sinceritat els horrors d'una guerra futura, a base de productes químics d'efectes fulminants, contra els quals, hom digui el que vulgui, els entesos han afirmat que no hi ha protecció possible. Així ho han divulgat els vibrants manifestos d'un recent Congrés de Químics francesos, tots ells pertanyents a organitzacions de l'avançada social. La premsa burgesa, estretament intervinguda pels traficants de la guerra, d'una manera hàbil vol donar a entendre que contra la guerra química hi ha defenses factibles. No es tracta de res més que de preparar l'ànim de la gent perquè no s'espanti abans d'entrar en lluita.

A França mateix un ex-militar publicà una sèrie d'articles que foren interromputs per la censura, analitzant científicament la capacitat destructiva de diverses fórmules químiques, així mateix com bales, atacs aeris, etc. «La Humanitat», els primers dies de

la seva sortida, quan encara era un modest diari nocturn, ens en donà la traducció.

H. G. Wells, el famós novel·lista, autor de «El salvament de la Civilització» —aplec d'una sèrie de conferències pacifistes—, ara n'ha publicat un altre anunciament d'una manera anecdòtica, però real, la imminència d'una nova guerra europea, segons referència d'un article d'Angel Guerra publicat a «El Diluvio».

La gent d'ordre, els capitans d'indústria, els militars, la banca, tot el que representa la vella Civilització, totes les mentalitats que estan amb ella, sembla que no vegin altra sortida al paorós problema de l'atur forçós i a la misèria creixent que una guerra que remogués les fronteres, els tractats i ensems engolís cap a la terra uns quants milions d'obrers.

Els municioners treballen activament per donar abast a les comandes de tots els països. Les cases Wendel, Schneider, Krupp i altres, de cada dia perfeccionen el material per a assassinar pobles en massa.

Tots els Estats del món cada dia s'esforcen més per augmentar les partides dels pressupostos destinades a generalat, armament, aviació, marina de guerra, etc. i proporcionalment rebaixen de la manera més impúdica tot allò que fa referència a ensenyament, atur forçós, habitació obrera, hi-

Què pretén el senyor Hidalgo amb l'anunciada mobilització?

Fer un negoci escandalós o cometre una infàmia contra la classe obrera?

Joventut Socialista de Catalunya

La Lliga i l'ordre públic

Els homes de la Lliga tornen a clamar, desesperats, des de «La Veu de Catalunya» altra vegada, sobre la anormalitat de l'ordre públic. I aquesta vegada es queixen de debò. Aquesta vegada no és la protesta formulària i «standard» per la mort d'un obrer, protesta darrera la qual hom endevina la rialleta de l'autor que ha trobat un motiu per a atacar els homes que governen Catalunya, no. Aquesta vegada el caigut vilment, traïdorament assassinat, és un representant d'aquelles foies vives que la Lliga i «La Veu» tan bé recolzen i emparen.

No cal dir, doncs, que la Lliga, com sempre, i aquesta vegada amb més virulència perquè es tracta de raons sentimentals, aprofita l'avinutesa per a donar la responsabilitat de tot això a la coalició d'esquerres que governa Catalunya.

Estem acostumats al jesuítisme i la baba verinosa dels filosofastres de la Lliga, però, tanmateix, aquests estadistes de via estreta perden sovint la memòria, i en qüestions d'ordre públic això els abelleix encara més.

Anem, pe rtant, a posar en evidència uns quants fets que ells de- liberadament ometen, i que a nosaltres ens convé divulgar. Aquesta gent de la Lliga i de «La Veu», que avui censuren l'ordre públic, són els mateixos que mentre ells governaren, les víctimes obreres queien a raig i rot pels carrers de Barcelona. Són els mateixos que anaven de braçet amb aquella dictadura cèlebre per les seves lleis de «fuga», i són els mateixos que no fa pas gaire temps, encara, donaven els seus vots — amb certes reserves perquè encara hi mancava el Borbó — per a aprovar una amnistia per als generals Sanjurjo, Cavalcanti, Barrera, Anido, etc., que tots, qui més qui menys, porten les mans brutes de sang obrera.

I els homes de la Lliga es permeten demanar comptes i difamar el Govern de Catalunya pel seu ordre públic!

Amb quina dignitat? Amb quina força moral? Amb cap dignitat; amb cap moral. L'història és prou eloqüent. Heus ací el que els homes de la Lliga es descuiden de dir quan parlen de l'ordre públic. Caldria que els socis de la Federació de Filats i Teixits de Catalunya ho tinguessin en compte, car a les seves notes i protestes no els donem cap belligerància, ni ens causen cap mena de llàstima.

Més aviat ens fan fàstic. No és ara, senyors, el moment oportú de protestar, no. L'hora de protestar era quan queien els obrers assassinats pels carrers de Barcelona.

Altrament, no creiem que ningú pugui fer gran cas d'aquestes protestes, puix que tots tenim pèrdues a lamentar de companys nostres, víctimes d'un estat de coses creat pels que ara posen el crit al cel.

La Joventut als Sindicats

Els Sindicats que van retirar-se del passat Congrés del Secretariat de Catalunya de la Unió General de Treballadors d'Espanya han creat una nova Central Sindical amb el nom d'Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya. Suposem a tots els companys de la Joventut assabentats d'aquest fet.

Són, també, prou coneguts els motius que tingueren els delegats per retirar-se d'aquell Congrés, perquè hom n'hagi de fer cap nou comentari.

Allò que volem comentar, amb tota l'atenció possible, és el poc interès que observem entre els companys de la Joventut Socialista envers les qüestions sindicals. Ells, abans que ningú, haurien d'haver-se donat compte que la nova Central Sindical creada amb el nom d'U. G. S. O. C. és la base més sòlida amb què ha de comptar el nostre partit a Catalunya.

Un partit de classe, com la U. S. C., que no tingui al seu costat una organització obrera nombrosa i disciplinada, poques possibilitats tindrà mai d'arribar a ésser alguna cosa. És un punt, aquest, que no admet cap mena de discussió i sobre el qual no creiem que hi hagi cap company que hi estigui en desacord.

Acceptada, doncs, unànimement la necessitat de tenir afermada l'acció política per una potent organització sindical, hem de confessar, sincerament, que la nostra Joventut sembla no haver-se donat compte del que això significa. Altrament no ens explicariem la manca d'elements jove- nivels dins els Sindicats de la nova organització. Salvant algunes estimables excepcions, la tònica

Compreu Calçat Anglo

Joan Escarpanter

Canet de Mar

Salazar Alonso al País Basc s'ha apuntat un "tanto". Que vagi en compte no li... un mal "tanto".

LA CRISI BURGESA

Crisi... Crisi... Mots, que com serps s'enrotllen per les cames: Xiulets brunzents a les oïdes... Crisi, Crisi... El burgès ha trobat la clau, el mot miraculós que el salva. Ah! —A vós no us puc llogar, si que ho sento, aquesta crisi, maleïda crisi...

I assumpte arranjat. Hi ha crisi: Ja estem al capdavant del carrer. Teniu fam? Doncs... feu-vos repicar! Hi ha crisi...!

Dià darrera dia escoltem les mateixes paraules. Aquesta crisi. Però heus ací que mai no s'inicia la fórmula lògica que hauria de garantir aquesta malura. Menys parlar i més feina! Una vegada, un orador —feliç d'ell— amb paraula fàcil, però càlida, sabé posar de relleu l'enutjosa i falsa situació actual, amb tantes camàndules, i amb tants pocs fets.

No caldria repetir, si no hi haguessin tants toixos, això que milers de vegades hom ja ha dit. Menys paraules, que els obrers, no poden arranjar la crisi, puix únicament poden agreujar-la, cas de no menjar. Ha d'ésser precisament i ineludiblement el burgès, i, tirant amunt, el Capital. Ell, que vol l'hegemonia del món, que ho arregli; que faci el que calgui i cavilli, nit i dia si cal, puix qui vol dirigir ha de saber fer-ho, ja que en cas contrari... millor és plegar!

I sobre la crisi... burguesa, ara us en diré uns mots. Qualsevol diumenge, aneu a qualsevol teatre de Barcelona, i està ple a vessar: els bars «très-chics», plens de gom a gom... Sota l'estàtua a Colom, i fent servir de matalàs els graons, dorm un matrimoni, amb dos fillets... Més enllà, un «niño bien» camina fent tentines... Sens dubte, demà farà discursos... de primera qualitat! A l'altra banda, uns cirabotes dormen igualment... Mentrestant, passen a dotzenes els automòbils bonics, elegants, amb deixalles de cabaret...

JAUME JULIA

PRIMER CONGRÉS DE JOVENTUTS SOCIALISTES DE CATALUNYA

Tindrà lloc els dies 8 i 9 de setembre proper, a la Casa del Poble de Barcelona sota el següent ordre de discussió:
Constitució de la Mesa.
Validació de credencials.
Discussió del projecte d'estatuts de la Federació Catalana de Joventuts Socialistes.
Proposicions.
Nomenament del Comitè Executiu.
Discurs de clausura del Congrés pel President de la U. S. C. company Joan Comorera i Soler.

NOTA

Pel que fa referència als delegats i llur nomenament, cal fer-ho d'acord amb la part del projecte d'estatuts que parla dels Congressos.
Hom prega també que totes les seccions de Joventuts guardin el número passat de JUSTICIA SOCIAL, on hi ha el projecte d'estatuts, per fer-hi les esmenes necessàries.

Formes de vestit

des de 50 pessetes

Méndez Núñez, 11, ent., 1.º

A M A N I T S

No s'hi val a confondre

Es natural

Samper té especial interès a desmentir les informacions de «El Socialista», quan diu que l'any 31, ell va sabotejar els treballs del Comitè revolucionari per a portar la República. Té tota la raó el fenomen zoològic. No fou aleshores que ell sabotejava la República. I ca, home!

Es ara, home, és ara. Oi, noi cofoi i xiroi?

Ganes d'amoinar-se

A Bulgària el Govern ha decretat la investigació de la procedència de les fortunes adquirides pels alts funcionaris. Igual que a Espanya, on el Govern samperia es dedica a investigar els procediments per tal d'adquirir les fortunes dels alts adversaris.

Insoluble

Troben un company tot desesperat. En inquirir la causa ens diu:

—Tenia la pretensió de comprar-me una camisa que no tingués cap significat polític. No la vaig poder trobar. La negra és mussolinista, la bruna hitleriana, la verda giloblista, la blava francista, la gris neo-socialista, la roja comunista i la rosa homosexualista.

Davant tants inconvenients vaig decidir anar sense... Mai que ho hagués fet! Encara no havia donat quatre passes, era detingut per la policia...

—I això, per què?

... Per desnudista!

Conseqüències

Per haver escrit un article titulat «La bandera», el general Gil Yuste ha estat condemnat a dos mesos d'arrest. Encara que li deixin triar la fortalesa on ha de complir la condemna estem segurs que aquest soldadet no farà mai més la «lavandera».

"La Veu" descobreix un espantavelles

La imbecilitat de vegades té una de les millors característiques en la «Llanterna» que es publica en la primera columna de la pàgina central de «La Veu de Catalunya».

Per exemple, no fa pas massa dies que el senyor Solervicens s'alarmava davant dels cartells que l'Oficina de Turisme de la Generalitat ha editat per a la propaganda de les Vacances Obreres.

Els bells cartells de fons vermell, segons l'idiota que redacta la galdosa «Llanterna» mostren al seu capdamunt l'anagrama dels Soviets!!!

Es cert que hi ha un martell, però no hi sabem veure la falç per enlloc.

En tot cas l'autor de la baci-rada de «La Veu» hauria de saber que els Soviets, en posar la falç i el martell al seu escut, no feien més que donar estat oficial a una alegoria estesa pel món de fa infinitat d'anys.

Ahuc en monuments erigits a personatges que tota la seva glòria ha consistit a fer treballar els altres campà la falç i el martell, junt al rusc carrinçó de les abelles d'or.

Per tal de trobar pèls en tot allò que fan les esquerres des del Govern els esquenadrets de la Lliga són capaços d'arribar a les més fantàstiques descobertes.

Llegim:
«Alcalà Zamora rep grans mostres d'afecte per part dels ramaders gal·leses. No ens sorprèn gens ni mica. Ha estat sempre una qualitat indispensable en els ramaders conèixer el bestiar.

Rectificació necessària

Hem de fer una petita rectificació al cant «La Internacional». Tot ens va bé menys allò de «la força amb el dret és vençuda». Nosaltres hem de dir: «la força amb la força és vençuda». Perquè s'adapta més a la realitat.

Una altra catàstrofe?

La secció femenina de Lliga Catalana i la seva Joventut, han celebrat un acte a Sant Boi. Com en aquella ocasió en què van celebrar un aplec, preveiem una altra catàstrofe ferroviària, en el terme de vuit dies. Durant aquest període, absteniu-vos de prendre el tren.

Per al «Socialista»

Per a evitar la persecució acarnissada que sofreix l'òrgan del partit socialista, li brindem una idea: Consisteix simplement en transformar les negacions en afirmacions.

Així, per exemple, diria:

Lerroux és un home honrat. Samper és una intel·ligència.

Salazar Alonso és molt amic dels socialistes.

Alcalà Zamora ha estat fidel a la República.

I així successivament. Encara que si el ministre de Governació és tan perseverant en la fòbia socialista, com amb la virtut hereditària de fer burilles, ja poden plegar.

FERROMA

Notes i avisos

EXCURSIO FAMILIAR A LA SALUT

Per al pròxim dia 2 de setembre s'organitza una excursió a La Salut, per tot el dia. Aquesta sortida tindrà un caràcter netament familiar sense distinció de cap mena. El pressupost serà de 250 o 3 pessetes.

Esperem que tots els companys de la Joventut Socialista de Barcelona i la seva Secció Infantil hi concorreran acompanyats de familiars i amics.

Més endavant anirem donant detalls.

...

Ja heu tret els rebuts?
Ja heu adquirit les insignies?
Ja teniu la camisa-distintiu?
No espereu fer-ho demà, si voleu contribuir al normal desenvolupament de la nostra organització.

ALS NOSTRES COL-LABORADORS

Hem d'advertir una vegada més als nostres col·laboradors, que s'ajustin a les següents normes: Els treballs no han de passar mai de tres quartilles, a manuscrit.

Cal escriure amb el paper apaisat. La signatura ha d'ésser perfectament intel·ligible, i el més important de tot és que hem de tenir els articles al nostre poder per tot el dimarts de cada setmana.

Confiem que tots els companys observaran fidelment aquestes regles, per a la millor presentació de la nostra plana.

Si ens hem de mobilitzar serà per ametrallar la garrinada lerrouxista

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 "
Any . . . . . 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

VIDA SINDICAL

La reconstrucció sindical a Catalunya

Voldríem insistir en una cosa que hom diu molt sovint: l'acció sindical no és igual que l'acció política. En el camp socialista ha abundat l'opinió contrària, encara que, en el manteniment de dues organitzacions, una sindical, i una altra política, la separació hagi pretès donar a entendre que volíem evitar confusions. Les confusions, però, han existit i han existit d'una manera que han perjudicat enormement, i, en segons els casos, irremediablement la puresa de l'acció sindical. Molts companys socialistes han fet acció sindical amb un sentit de partit tan estret que, d'aquesta manera, han escanyat el mateix moviment sindical que volien crear.

A Catalunya aquest vici de l'acció socialista, en virtut de la crisi sindical que travessem, també s'ha manifestat. La necessitat d'iniciatives d'ordre sindical, la urgència que existís una força sindical, s'ha traduït en l'intent de creació d'una nova central sindical, sense tenir la precaució de bandejar-ne les reminiscències de grup, els procediments de lliure albir personal, que han estat a tot arreu la base d'intrigants i d'elements d'acció negativa en l'aspecte sindical.

Per la mateixa importància que té la necessitat en què es troba la classe obrera de posseir un instrument útil i eficaç de lluita sindical, aquest problema havia d'enfocar-se amb una delicadesa màxima, lluny de barroerismes burocràtics i d'elements d'una psicologia tèrbola i complicada.

Per començar calia tenir en compte un punt de partida fonamental: que ens trobàvem en el cas d'oposar una concepció sindical a dues organitzacions que no en tenien, i que solament comptaven amb la màgia de les inicials dels seus anagrames. U. G. T., per una banda, i C. N. T. per l'altra. En nom d'una oposició dintre les inicials de C. N. T. hem vist com ha fracassat una tendència, que és la coneguda pel *rentisme*. Aquesta tendència ha acabat servint d'instrument a militants aburguesats, a cíncics solitaris amb orgull de valent desmenjat i senil, o ha retornat al simplisme beatífic i insubstancial del primitivisme corporatiu. Així han pagat admirables i ben intencionats companys la manca d'una concepció, d'un pensament en iniciar una obra sindical de classe.

I seria perillós reincidir en tractar-se de la U. G. T. en els mateixos procediments que han fracassat en la C. N. T. Ja sabem que de vegades és inevitable, per raons de tàctica, utilitzar elements de polèmica emmanlevats a una tradició, posant-los al servei, però, d'un nou pensament i d'una nova concepció. Allò que no pot mancar mai és el pensament, la doctrina, l'objectiu.

Maripi A L'ESTIU
A L'HIVERN **Anglo**

No es tracta ni pot tractar-se de donar a la classe treballadora una visió de grup del que hauria hagut d'ésser la C. N. T. o la U. G. T., sinó de posar les bases d'una força sindical que, per damunt de les centrals que han mancat a la seva missió, tingui prou amplitud per acollir TOTS els matisos de la lluita sindical que han existit a Catalunya per a intentar fondre'ls en una síntesi orgànica fonament de classe. Creant un Comitè més no s'aconsegueix res. No podem fer el que ha fet tothom de dir: si veniu amb nosaltres la unitat de classe serà un fet. Les circumstàncies actuals allò que exigeixen precisament era donar la impressió que una nova central sindical estava disposada a superar actituds que ni de prop ni de lluny no recordessin la U. G. T. i la C. N. T., en nom d'un sentiment d'unitat, d'independència de partit que havia d'ésser la concepció oferta a la classe treballadora. Aquesta classe obrera ha de rebre sempre la impressió que, per a formar part d'una organització sindical, no tindrà necessitat de passar per les forques caudines d'una *camarilla*, encara que aquest sentit de *camarilla* sigui representat per un home.

Els moments actuals han estat únics per a posar les bases d'una nova força sindical. Però per damunt d'*Ugetés* i *Cenetés*. I això havia d'ésser demostrant amb fets i amb actituds que allò que informava les primeres passes era una concepció de lluita d'unitat de classe, sense tenir por que vingués ningú de fora, a l'exemple d'aquests dos grans moviments autòctons: el del moviment mercantil i el darrer dels metallúrgics per a la implantació de les 44 hores.

RAMON JOVE BRUFAU

Esdeveniments al C.A.D.C.I.

Més o menys, la premsa haurà informat els nostres companys dels interessants esdeveniments ocorreguts al vell Centre Autonomista de Dependents del Comerç de la Indústria.

La pugna entre el nucli conservador i l'innovador ha estat del tot virulenta aquests darrers temps, tant, que sovintment les autoritats i la força pública han hagut d'intervenir-hi.

Creiem que a darrera hora, els homes del Consell Directiu havien perdut la carta de navegar. Un seguit de símptomes i d'actituds ho revelaven plenament.

Per altra part, el nerviosisme en el nucli de la Minoria d'Oposició, ja era al paroxisme.

I agreujava sensiblement la qüestió l'espina aguda de l'afer dels socis expulsats fa poc.

Així s'arribà a la data del 12 d'agost, dia fixat per a la continuació del sospirat Consell General, acte que havia d'acabar—almenys en aparença—la lluita passional entre les dues fraccions.

La inopinada intervenció del Conseller de Governació provocà malesentes i enrenou. Primer fou suspès l'acte; després autoritzat

i, finalment, a darreríssima hora, suspès pels directius del Centre, que akegaven un motiu pueril.

Arribà l'hora de celebració de l'assemblea i acudiren gran nombre de socis al local social del CADCI, uns ignorants de la suspensió, altres coneixent-la. La porta metàl·lica interior era tancada. Hom no podia esbrinar qui posseïa les claus per a obrir-la. La gent s'excitava. Era natural. A desgrat de la suspensió de l'acte, per quina raó no podia penetrar-se al local? Per la temença d'aldarulls? No pot ésser. Cada soci del Centre coneix el respecte i l'amor que deu al seu estatge social, malgrat no estigui d'acord amb els companys que el regeixen i no és fàcil que atempti contra els seus propis interessos.

Per què tirar la porta pels nasos, com vulgarment es diu, tan inconsideradament? Allò fou el «cop de gràcia». Fins aquells socis que vacilaven, es rebel·laren. Total: que a migdia les portes eren obertes de bat a bat i ben aviat sorgia una assemblea espontània que proclamava nova Junta Directiva, i hissava a la balconada la bandera d'Estat Català, i substituïa la gran pissarra anunciant la suspensió del Consell ordinari, per un redactat que deia textualment:

«El Consell Directiu ha desertat. El CADCI, des d'aquest moment, està a mans dels treballadors mercantils.»

Després de tot això, tràfec d'anades i vingudes al Jutjat presentant denúncies d'un i altre bàndol; gestions, conferències, esverament, entusiasme, enrabides...

Fins que el passat dilluns, al vespre, en plena febre de votació dels vocals obrers per al Consell de Treball de Catalunya, amb el Centre curull de socis, es presentà el director general d'Administració local, senyor Espanya, i es possessionà de la Direcció del CADCI en tant se celebrava el suspès Consell ordinari.

Tot plegat, lamentable.

Es llàstima que aquest plet intern de treballadors mercantils no hagi pogut resoldre's sense ingerències estranyes als seus socis. Si per un cantó els oposicionistes no s'haguessin impacientat tant i per l'altre els directius haguessin tingut més sentit de democràcia i competència, tot s'hauria resolt normalment.

De totes maneres, nosaltres, des del nostre punt de mira, sentim íntima satisfacció i confiança d'aquesta nova situació que s'endevina per al CADCI, puix que esperem que el seu apropament als rengles dels veritables treballadors de classe no es farà esperar.

J. M. ROIG

Acadèmia de Tall i Confecció

PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.
" " " " 7 a 9 - 15 " "

MUNTANER, 52, 4. 2.ª

NOTA.—Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebuixa de 5 ptes.

Entorn d'un pla d'organització sindical

En el número de JUSTICIA SOCIAL corresponent al 4 del corrent, hi ha publicat un projecte de Pla d'organització sindical, del Sindicat d'Obrers Metallúrgics. Donada la situació actual de les organitzacions obreres a Catalunya, creiem que aquest Pla, com a iniciació bàsica d'una organització sindical totalment estructurada, és excel·lent.

Si repassem la vida de les organitzacions obreres a la Península i particularment a Catalunya des dels temps de la primera Internacional, fins al moment present, veurem que llur funcionament ha estat incomplet, i, dintre la lluita de classes, no ha desenvolupat les activitats que organitzacions similars han dut a terme en altres països. Si bé en determinades èpoques de la història del proletariat, no ha estat possible fer una organització perfecta, degut en gran part a les repressions que l'han aclaparat, no justifica, en canvi, que en altres de relativa calma, hom no hagi estès les activitats d'ordre divers amb la qual cosa hom s'ha limitat a mantenir el que ja estava creat.

Volem contribuir, doncs, amb el nostre esforç, que aquest Pla tingui una realització pràctica, aportant aquelles iniciatives que creiem que el poden complementar i arribar a simplificar problemes que, moltes vegades, resulten de difícil solució. Ens referim concretament a l'organització d'una secció d'estadística i informació, la creació de la qual sotmetem a la consideració d'aquesta Junta.

Aquesta secció tindria per missió la tasca relativa a:

1. La formació d'un cens de tallers i fàbriques de la indústria metallúrgica de Barcelona,

exacte o el més aproximat possible.

2. Una relació completa de tot l'utilatge de què disposa dita indústria, distribuïda segons els oficis, i en les 11 zones del Pla d'organització.

3. Classificar els tallers i fàbriques segons el grau d'higienització, per tal de provocar la intervenció de les autoritats sanitàries allà on sigui necessari.

4. Fer els treballs preparatoris per a obtenir el cens d'obres metallúrgiques en atur forçós.

5. Tots aquells treballs de caràcter estadístic, que sollicitessin el Sindicat metallúrgic, o bé altres organitzacions obreres.

Periòdicament la Comissió d'Estadística donaria compte dels treballs efectuats a la Junta del Sindicat, la qual els donaria a la publicitat si així ho creia pertinent.

Tenint en compte que les despeses que ocasionarien aquests treballs són insignificants, començar aquesta tasca no representaria cap dificultat de caràcter econòmic per al Sindicat.

Els companys de Junta es donaran compte de la importància de ço que exposem, especialment en el punt relatiu als obrers metallúrgics parats, ja que malament es podrà ajudar mai aquests companys, si no se sap quants són, si són solters o casats, si tenen un o diversos fills, el temps que porten sense feina, etc.

Conjuntament amb aquest aspecte, hi ha el de la Borsa de Treball per a obrers metallúrgics que podria funcionar independentment, o bé, i això creiem que seria millor, en relació amb la Borsa Municipal de col·locació obrera, amb un control, però, per part del Sindicat Metallúrgic.

J. MARBA

Sindicat Metallúrgic

Al saló gran de la Casa del Poble es reuniren els metallúrgics.

Amb una gran assistència d'afiliats foren aprovats els estats de comptes, i la gestió del Comitè Executiu. Es discutí amplament un acord pres pel Comitè Executiu fent retirar del Jurat Mixte tots els vocals representants del Sindicat, i hom acordà per una majoria aclaparadora, que dos o tres vocals que estan en posició d'indisciplina se'ls avisí que no continuïn en llur actitud, i que si no es posen a la disposició del Comitè Executiu, queda aquest facultat per a suspendre'ls dels drets de soci fins a la propera assemblea.

A continuació es nomenà una Comissió per a l'estudi de la Caixa per a l'atur forçós, i foren nomenats els companys Fronjosà, Brotons i Viladomat.

Constitució del Sindicat del Ram del Vestir

El passat diumenge, convocats per la Societat de Professions i Oficis Diversos, es reuniren els companys sastres, modistes, camisers i moltes representacions de les diverses especialitats del ram del vestir, per a constituir el Sindicat de la Indústria del Vestir.

La reunió fou presidida pel company R. Palomas, president de la Vària.

Amb gran entusiasme foren aprovats els estatuts i es nomenà la Junta següent:

President: Gabina Viana.
Vicepresident: Sebastià Boluda.
Secretari: Andreu Castells.
Visecretari: Jaume Montanyà.

Tresorer, Ferran Claramunt.
Comptador: Antoni Aparici.
Vocal 1er.: Joan Roca.
Vocal 2on.: Angelina Palomas.
Vocal 3er.: Maria Barbarà.
La nova Junta acordà reunir-se cada dimecres, de 10 a 12 de la nit, per atendre totes les reclamacions dels associats.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corta, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

ECOP. — Rosselló, 84 — Barcelona